

Plazako aulkia

Astelehen batean, aulki hori bat agertu zen plazaren erdian.

Jaberik ez zuen. Ez zuen mahairik ere.

Mercè andrea han eseri zen zapata lotzeko.

Pauk zuhaitz batean trabatuta geratutako pilota bat hartzeko erabili zuen.

Samirak hiru katu kume zituen kutxa bat utzi zuen haientzat etxea bilatzen zuen bitartean.

Euria egin zuenean, aulkia busti egin zen. Hurrengo egunean, kaleko arotzak lehortu eta hanka bat konpondu zion.

“Norena da?” galdetu zuten denek.

Inork ez zekien.

Ostiralean, neska berri bat eseri zen aulkian. Besteak jolasten ikusi zituen, baina ez zen ausartu hurbiltzen.

Pauk beste aulki bat ekarri zuen. Samirak, kutxa bat. Mercè andreak, aulkitxo bat.

Denbora baten buruan, zirkulu bat osatu zuten.

“Zein da zure izena?” galdetu zioten.

“Núria.”

Gau hartan, arotzak esaldi bat margotu zuen bizkarralde horian:

“Behar duen edonorentzako aulkia.”

Eta aulkiak jaberik gabe jarraitu zuen.

Baina ez zen inoiz bakarrik egon berriro.